

“Η ψυχή του Απ. Παύλου ήταν λιβάδι των αρετών και κήπος πνευματικός”

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: “Η ψυχή του Απ. Παύλου ήταν λιβάδι των αρετών και κήπος πνευματικός”!

Δεν θάκανε λάθος να πη κανείς την ψυχή του Παύλου λιβάδι των αρετών και κήπο πνευματικό. Τόσο πολύ ανθούσε από τη χάρη του Θεού, κι εφάνέρωνε αντάξια σ’ αυτή τη χάρη την πίστη της ψυχής του.

Έγινε όργανο εκλεκτό κι εξάγνισε καλά τον εαυτό του, γι’ αυτό χύθηκε πάνω του η πλούσια δωρεά του αγίου Πνεύματος. Έτσι μας χάρισε και θαυμαστά ποτάμια, όχι τέσσερα μόνο όπως αυτά που πήγαζαν απ’ τον παράδεισο, αλλά πολύ περισσότερα, που έρρεαν την κάθε μέρα.

Ποτάμια που δεν πότιζαν τη γη, αλλά των ανθρώπων τις ψυχές, κάνοντάς τις να καρποφορούν την αρετή. Ποιος λοιπόν λόγος θα φτάση για τα δικά του κατορθώματα; ή ποια γλώσσα θα μπορέση να πετύχη τον έπαινό του;

Γιατί όταν μια ψυχή μαζεύη κι έχη όλα τα ανθρώπινα καλά, κι όχι μόνο τα ανθρώπινα αλλά και τα αγγελικά, πού να τους βρούμε τόσο μεγάλους έπαινους; Όμως δεν θα σωπάσωμε γι’ αυτό, αλλά γι’ αυτό και γι’ αυτό ακόμα πιο πολύ θα μιλήσωμε.

Γιατί κι αυτό είναι ένα είδος εγκωμίου πολύ μεγάλου, το να νικούν τα μεγάλα κατορθώματα τελείως την ευκολία του λόγου κι είναι η νίκη αυτή λαμπρότερη από αμέτρητα τρόπαια.

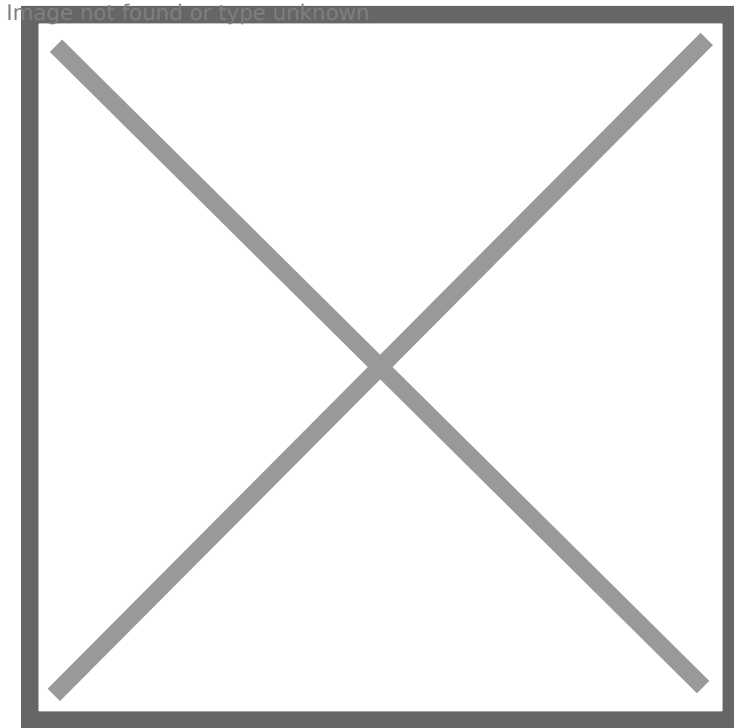
Λοιπόν με τι θα ήταν καλύτερο να αρχίσω με το εγκώμιο;

Με τι άλλο παρά πρώτα από αυτό ακριβώς, να δείξωμε ότι έχει όλων των άλλων τα καλά; Γιατί είτε προφήται φανέρωσαν κάτι γενναίο, είτε πατριάρχαι, είτε δίκαιοι, είτε απόστολοι, είτε μάρτυρες, ο Παύλος τα συγκεντρώνει όλα αυτά και τα έχει σε τόσο μεγάλο βαθμό, όσο κανείς από εκείνους δεν είχε το δικό του καλό.

Και πρόσεξε. Ο Άβελ πρόσφερε θυσία και μ’ αυτήν έγινε γνωστός. Αλλά αν σκεφθής

τη θυσία του Παύλου, τόσο καλύτερη παρουσιάζεται από εκείνην, όσο ο ουρανός από τη γη.

Και ποια θέλετε να πω; γιατί δεν είναι μόνο μια. Γιατί κάθε μέρα θυσίαζε όλο τον εαυτό του κι έκανε πάλι διπλή αυτή την προσφορά.

Από το ένα μέρος πέθαινε κάθε μέρα, κι από το άλλο σήκωνε τη νέκρωση μέσα στο σώμα του. Γιατί και για τον κίνδυνο ήταν έτοιμος, και με τη θέλησή του προσφερόταν θυσία, και το θέλημα του σώματος τόσο το ενέκρωσε, που έμοιαζε με τα σφάγια που είναι έτοιμα για να θυσιασθούν κι ακόμα περισσότερο.

Δεν πρόσφερε βόδια και πρόβατα, αλλά θυσίαζε διπλά τον εαυτό του κάθε μέρα. Γι' αυτό και πήρε το θάρρος να πη, «Διότι εγώ πια προσφέρομαι», λέγοντας προσφορά το αίμα του.

Και δεν αρκέσθηκε σ' αυτές τις θυσίες, αλλά αφού πρόσφερε τέλεια τον εαυτό του, πρόσφερε και τον κόσμο όλο, και γη και θάλασσα, και την Ελλάδα και τους βαρβάρους, και όλη με μιας τη γη που βλέπει ο ήλιος, γιατί όλη τη γύρισε σα να είχε στα πόδια του φτερά.

Δεν οδοιπορούσε μόνο αλλά και ξερίζωνε τα αγκάθια της αμαρτίας, κι έσπερνε παντού το λόγο της ευσεβείας, έδιωχνε την πλάνη, έφερνε την αλήθεια, έκανε αγγέλους από ανθρώπους, ή καλύτερα, έκανε τους ανθρώπους από δαιμόνους αγγέλους.

Γι' αυτό κι όταν ήταν να φύγει ύστερα από τους πολλούς αυτούς κόπους κι από τις

πυκνές αυτές νίκες, παρηγορούσε τους μαθητές κι έλεγε· «Αν και προσφέρωμαι για θυσία και εξυπηρέτηση της πίστεως σας, χαίρω και παίρνω μέρος στη χαρά όλων σας. Γι' αυτό και σεις να χαίρετε και να παίρνετε μέρος στη χαρά μου”.

Τι θάτανε λοιπόν όμοιο με τη θυσία αυτή, που την έκανε βγάζοντας του Πνεύματος τη μάχαιρα, που την πρόσφερε στο θυσιαστήριο το πάνω από τους ουραμούς;

Πηγή και άλλα ψυχωφελή κείμενα: Diakonima.gr